

Škola jednorožců

Kouzelná
oslava



LINDA CHAPMANOVÁ

bambóok



bamb**oo**k

Škola jednorožců

Kouzelná oslava



Linda Chapmanová

Ilustrace Ann Kronheimerová

Věnováno
Jemimě Youngové

ARKÁDIE



stáje
v oblacích

Tiché moře

útesy Růžového
křemene

pláž

Měsíční luka

strom
Vyprávění

pole Setkání

ŠKOLA JEDNOROŽCŮ





Větrný průsmyk

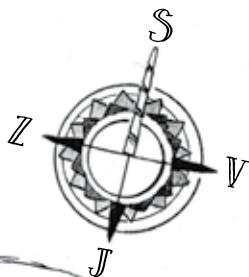
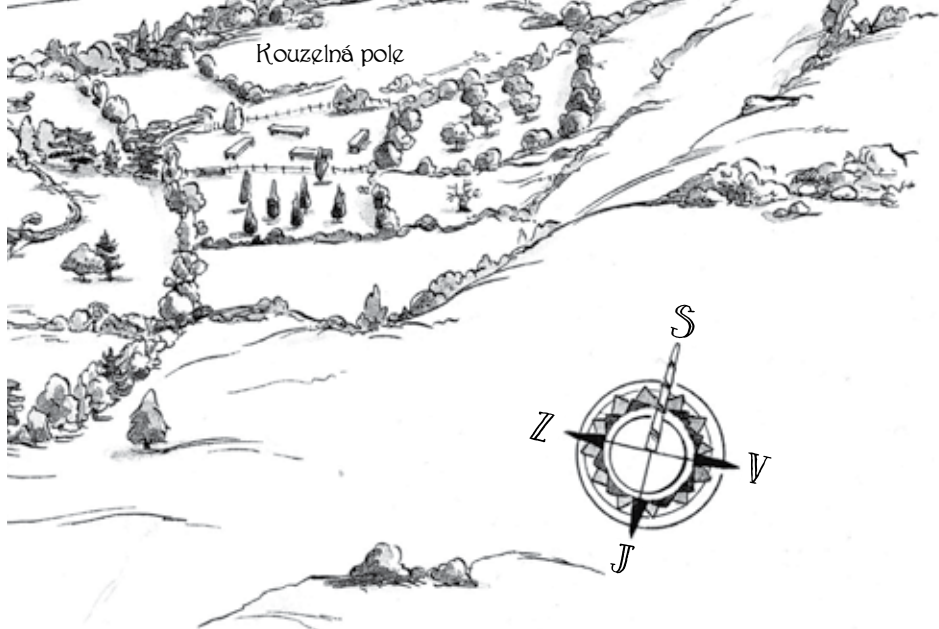


Ostružinový les

vřesoviště letu



Kouzelná pole

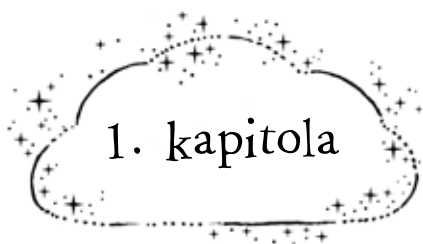




Obsah

1. kapitola - <i>Viky má báječný nápad</i>	11
2. kapitola - <i>Vzrušující novinky</i>	24
3. kapitola - <i>Bronzová stuha</i>	41
4. kapitola - <i>Troyovo tajemství</i>	57
5. kapitola - <i>Noví kamarádi</i>	70
6. kapitola - <i>Azura a Tiberius</i>	82
7. kapitola - <i>Chybějící šerpa</i>	92
8. kapitola - <i>Závod!</i>	108

Chapter One	<i>Willow's Great Idea</i>	1
Chapter Two	<i>Exciting News</i>	14
Chapter Three	<i>The Bronze Scroll</i>	31
Chapter Four	<i>Troy's Secret</i>	48
Chapter Five	<i>New Friends</i>	61
Chapter Six	<i>Azure and Tiberius</i>	74
Chapter Seven	<i>The Missing Sash</i>	85
Chapter Eight	<i>The Race!</i>	101



1. kapitola

Viky má báječný nápad

Viky klusala trávou směrem ke Kouzelným polím. Nechtěla totiž přijít pozdě na vyučování. Sluníčko zářící z jasně modré oblohy se třpytivě odráželo od jejího zlatého rohu. Kousek před sebou uviděla Safíru, jednu ze svých nejlepších kamarádek.

„Safíro! Počkej!“ zavolala na ni Viky.

Safira se otočila. Byla to opravdu půvabná klisna jednorožce. Hříva a ocas jí splývaly skoro až na zem, měla štíhlý stříbrný roh a velké oči s dlouhými tmavými řasami.

Viky k ní docválala. „Čau!“ pozdravila vesele.

„Ahoj,“ zamumlala Safira.

Viky se zamračila. Její kamarádka vypadala smutně. „Jsi v pořádku?“ zeptala se Viky.



„Jsem,“ odpověděla Safíra, ale Viky v jejím hlase postřehla povzdechnutí. Ani Safířiny uši nebyly nastražené dopředu jako obvykle. „Jen se mi trochu stýská po domově, to je všechno,“ připustila Safíra.

Viky se jí dotkla nosem. Jednorožci, kteří žili v kouzelné Arkádii, nastupovali v devíti letech do školy, aby se naučili používat magii. Viky i Safíra začaly chodit do školy před měsícem. Viky také chyběla maminka, tatínek i dva bratři, ale milovala Školu jednorožců tak moc, že nikdy nesmutnila dlouho. Zároveň ale dobře věděla, že Safíra to cítí jinak a že si občas přeje být zase zpátky doma se svými šesti bratry a sestrami.

„Možná je to kvůli tomu, že jsem přemýšlela o svých narozeninách. Mám je příští neděli,“ pokračovala Sařira. „Bude to hodně divné, že nebudu na oslavu doma. Vždycky když má někdo z nás narozeniny, ostatní mu připraví představení. Každý předvede nějaké kouzlo a potom máme velký narozeninový dort. Je to vážně legrace.“ Potřásla hlavou. „Ach jo, říkám samé hlouposti, Viky. Moje narozeniny budou fajn. Pojdme! Jestli si nepospíšíme, přijdeme pozdě na hodinu zaklínání.“ Začala cválat, jako by o tom už nechtěla dál mluvit.

Viky pádila vedle ní, ale nemohla přestat myslet na to, co jí Sařira právě řekla. Cítila se hrozně, že by její

nejlepší kamarádka mohla být na své narozeniny smutná. *Kdybych tak mohla něco udělat*, přemítala v duchu. *Ale co?*

Na Kouzelných polích už byli spolu s dalšími prvňáčky i Bouřlivák a Troy, nejlepší kamarádi Viky a Safíry. Všichni žáci ze Školy jednorožců patřili do některé ze čtyř kolejí – Duhové, Hvězdné, Měsíční nebo Sluneční. Bouřlivák, Troy, Viky a Safíra byli zařazeni do Duhové koleje. To znamenalo, že společně jedli u jednoho stolu a spali ve stejné stáji. Se všemi ostatními prvňáčky z jiných kolejí se potkávali při vyučování.

„Ahoj!“ zařehotal Bouřlivák směrem k Viky a Safíře, když společně

přicválaly. Bouřlivák byl vysoký jednorožec se stříbrným rohem, rovným nosem a hustou tmavou hřívou i ocasem. Viky, která byla na svůj věk celkem malá, vedle něj vypadala jako drobeček.

„Slyšeli jste, co se dnes budeme učit?“ zeptal se Troy, pohledný urostlý jednorožec s hezkým krkem. „Budeme zaklínat talisman, se kterým se budeš cítit odvážně a neohroženě.“

„To by mohla být zábava,“ usmála se Viky. Podívala se na Safíru, ale ta byla ztracená ve svém vlastním světě. Viky vrtalo hlavou, jestli Safíra pořád přemýšlí o svých narozeninách.

Troy s Bouřlivákem by mi možná pomohli vymyslet, jak zařídít, aby

Safířiny narozeniny byly něčím výjimečné, uvažovala.

Na Kouzelná pole v tu chvíli přiklusala Damaris, učitelka zaklínání. „Dobrý den, třido,“ pozdravila a usmála se na všechny přítomné žáky. „Dnes vás naučím zaklínadlo odvahy.“ Mezi prvňáčky to zašumělo vzrušením. „Můžete se prosím rozdělit do dvojic?“

Viky mrkla na Safíru a postavily se vedle sebe. Troy utvořil dvojici



s Bouřlivákem. Občas Viky spolupracovala i s Bouřlivákem, ale s Troyem to nešlo. Oba dva totiž chtěli mít hlavní slovo a zbytečně se kvůli tomu hádali.

Damaris každé dvojici rozdala dvě stříbrná srdce a potom jim vysvětlila, jak je mají použít se zaklínadlem odvahy.

„Musíte srdíčko obtočit žíní ze své hřívky. Třikrát se dotkněte talismanu rohem, pokaždé přitom myslíte na někoho odvážného, a potom řekněte: **Bud' odvážný. Zůstaň silný. Neztrácej kuráž.** Poznáte, že zaklínadlo funguje, když se váš stříbrný talisman rozzáří červeným světlem.“

Viky byla na zaklínání šikovná a její stříbrné srdíčko se brzy rozsvítilo slabou červenou barvou. Ale ani zdaleka nebylo tak úchvatné jako to Troyovo. Jeho amulet totiž zářil jasně červeným světlem.

„Skvělá práce,“ pochválila ho Damaris. „Musel jsi myslet na něco opravdu hodně odvážného, Troyi.“ Potom se šla podívat, jak si vede zbytek třídy.

„Na cos myslel, Troyi?“ zeptala se Safira.

„Myslel jsem na to, co všechno dokázal můj tatínek. Je moc statečný. Vykonal velkou spoustu opravdu odvážných věcí, než se stal...“ Troy se zničehonic zarazil.

„Než se stal čím?“ zeptala se zvědavě Viky. Troy neměl žádné bratry ani sestry a vlastně skoro nikdy o svých rodičích nemluvil.

„Ničím,“ zamumlal Troy. Vypadal nezvykle rozrušeně. „Hele, Bouřliváku, koukni se! Tvůj talisman začal svítit!“ Troy si prohlížel Bouřlivákovo srdíčko.

„Jo! Paráda!“ radoval se spokojeně Bouřlivák.

„Výborně, Bouřliváku,“ řekla Safira a šťouchla do něj nosem. Potom si smutně povzdechla. „Myslím, že bych radši měla jít za Damaris a zeptat se jí, co mám dělat. Můj talisman dokonce ani nezablikal.“ Rozběhla se za učitelkou.